OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

17

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 17

V.1.0

Traducere din germană de Petru Istrate
Grafică originală şi prelucrare de Aurel Lupaştean

CAP. XLI

DEZVĂLUIREA TAINEI

(Continuarea ultimului capitol din nr. 16)

Maximus se pusese de-acum în mişcare, dar femeia ajunsese acolo unde dorise.

— Incendiatoareo, tu criminală diavoliţă! a răzbătut din glasul său răguşit, necontenind să-şi ridice sus pumnii osoşi. Tu, scursura iadului, gunoiul pământului…

Mai multe Leonor n-a reuşit să audă, deoarece automobilul se îndepărtase prea repede, altfel cu siguranţă că Adam i-ar fi oferit o priză din tabacul său de cea mai bună calitate amărâtei care profera cele mai abjecte injurii.

Prin aceste cuvinte Leonor îşi luase asupra-şi ura şi condamnarea întregului popor, a întregii lumi, dar nici măcar aceasta n-a mai reuşit să o impresioneze.

Orăşelul a rămas undeva în urma lor, în timp ce automobilul blindat a început să ruleze în largul pampasului.

— Ei, şi acum încotro? a întrebat Adam, aşa cum mai întrebase de câteva ori în decursul aceleiaşi zile.

Întreaga zi Leonor şi-a mânat automobilul fără ţel, în lungul şi latul câmpiei, fără a scoate un cuvânt.

— Aş mai vrea încă o dată să mai zăbovesc la mormântul său, după care îi vom urma traseul lui mai departe, a venit în sfârşit răspunsul de pe buzele sale.

CAP. XLII

UN MAZEPA AL PAMPASULUI

În două zile şi două nopţi, mergând cu o viteză de cincizeci de kilometri pe oră, Maximus ar fi putut străbate întreaga Argentină până la Valdivia.

Valdivia aparţine statului Chile, care nu este altceva decât o fâşie îngustă de coastă.

Leonor nu se mai grăbea de asta dată. Cartea lui Georg în două volume, care descria călătoria sa în jurul lumii şi pe care o avea în bibliotecă, dar n-o citise, întrucât tot ce voia să ştie putea afla de la sursă, acum n-o mai lăsa din mână.

Georg scrisese cartea asta ca pe un jurnal zilnic. În ciuda picioarelor sale iuţi, spre deosebire de automobil, el mersese destul de încet şi cu precădere aici prin pampas trecuse prin multe.

Leonor avea acum prilejul de a se convinge pe propria sa piele de adevărul spuselor lui Georg. Toate descrierile din cartea acestuia, aventurile trăite, toate le retrăia acum Leonor şi tocmai de aceea, pentru a se împărtăşi din vechile emoţii ale iubitului ei, Leonor nu conducea noaptea.. În felul acesta nu-i putea scăpa nici un amănunt.

Iată de ce în cea de a doua zi, de-abia parcursese prima jumătate din cele două sute de mile geografice.

Pentru a nu se rătăci, mergea numai pe şoseaua naţională, folosindu-se de numeroase hărţi ale regiunii, pe care le păstra la dânsa.

Sigur, aceste hărţi nu aveau în vedere pe automobilişti şi nici pe globe trotteuri singuratici. Totuşi, se întâmplă ceva neobişnuit cu aceste şosele. Nu trebuie să ne gândim la un fel de şosea în adevăratul înţeles al cuvântului, ci numai la o dâră cât de cât vizibilă de parcurs.

Asta se vede numai toamna, când iarba uscată menţine urmele celor ce au străbătut-o. De multe ori această şosea nu

este folosită decât doar de câţiva călăreţi, funcţionari săptămânali ai poştei, sau pur şi simplu de drumeţi care făceau drumul între anumite colonii şi estancias (ranchuri) plasate de o parte şi de alta a aşa-zisei şosele.

Primăvara, imediat după sezonul ploios, care lasă destule proeminenţe, această şosea e bântuită uneori de gauchos, un fel de cowboy indigeni, care pot merge pe o astfel de şosea chiar cu ochii legaţi, fără a exista câtuşi de puţin pericolul de a devia la stânga sau la dreapta.

Cum e cu putinţă ca un asemenea drum, care parcă urmează un traseu aerian, conduce pe sol, în aceeaşi direcţie, după numeroase zig-zag-uri?

Pentru a răspunde la o astfel de întrebare ar trebui să ne reîntoarcem la vremurile arhaice, când nici măcar nu existau oameni.

Ceea ce se cere de la un astfel de drum, rămâne aceeaşi: trebuie să fie cât mai comod cu putinţă, să ocolească toate piedicile naturale, munţii şi dealurile întâmplător aflate în cale.

Dacă e să traverseze un munte, atunci neapărat va trebui să treacă prin defileul cu altitudinea cea mai joasă, locurile mlăştinoase ocolite, sau dacă nu se poate, să fie alese cărări solide şi la traversarea râurilor, găsite vaduri neprimejdioase.

Apoi apa de băut din apropiere nu trebuie să lipsească. După aceste câteva criterii, omenii îşi vor alege propriul lor drum, dar nici nu e nevoie să o fi făcut oamenii, întrucât animalele au simţul lor natural, s-ar putea să o fi făcut înaintea apariţiei lui Adam şi a Evei.

Pe harta lui Leonor fuseseră însemnate, pe traseul ce-l luase, câteva puncte marcate cu o cruciuliţă, aşa cum se face când vrei să evidenţiezi un oraş. Când ajungea în acel punct îşi dădea seama că nu are de-a face decât cu o estancia, sau un ranch, aşezat în mijlocul câmpului, sau pampasului, un loc central în jurul căruia gravitau mai multe cirezi de vite. Dacă ar fi beneficiat de hărţi adevărate, atunci şi-ar fi dat seama de la început ce însemnau aceste cercuri şi nu le-ar fi luat drept orăşele. Dar nu poseda decât acest atlas rudimentar.

Asemenea colonie cu un număr mai mult decât o sută de oameni, sau chiar o adunătură de păstori, avea aici în pampas importanţa pe care o au pentru noi europenii marile oraşe.

Leonor însă înconjura de departe aceste aşezăminte umane. Nu voia defel să mai aibă de-a face cu oamenii, deşi poate Georg

în cartea lui trăise anumite momente importante acolo. Se mărginea să le privească de la distanţă, visând uneori cu ochii deschişi, după care îşi relua drumul.

Aşa decurgeau lucrurile prin pampasul nesfârşit, pe drumul ce lega nenumărate estancia între ele şi pe care un călăreţ singuratic nu-l putea străbate decât în multe, foarte multe zile. În acest sezon drumul putea fi recunoscut cu uşurinţă. Altfel, s-ar fi putut orienta numai cu ajutorul sextantului. De asemenea, aveau apă proaspătă de băut din belşug.

În apropierea fermelor întâlneau constant cirezi uriaşe de vite, iar ceva mai în adâncul pampasului, cai. Mustangi sălbatici, numiţi cimaronnes prin părţile locului. Se mai vedeau antilope, pasărea nandu, un fel de struţ american, câteodată un jaguar, toate aceste animale fugind de rupeau pământul din calea bolidului de metal.

Se întâlneau care de poştă, la care erau înhămaţi câte opt catâri, sau mai depăşeau călăreţi ori caravane, dar de fiecare dată Leonor nu adresase nici un cuvânt nimănui şi cu atât mai puţin să fie opriţi de către aceştia.

Şi iată că în depărtare au apărut şi indieni. Dar şi aceştia au rupt-o la fugă. Însă Leonor nu s-a luat după ei, deşi Georg îi descrisese destul de mult în cartea sa. În special vorbise despre seminţia pencivenche, aparţinând acestor indieni ai pampasului, cu a cărei căpetenie legase o prietenie neobişnuită.

Leonor însă îşi urmă drumul ei drept, fără ocolişuri, mulţumindu-se cu ce întâlnea în cale, fără însă să se lase amăgită şi să intre în vorbă cu cineva.

Era după-masa devreme a celei de a celei de a doua zi de călătorie. Pe când parcurgea o regiune deluroasă. Ultima estancia se găsea la douăzeci de mile în spatele lor. Şi erau siguri, nu vor mai întâlni o alta prea curând.

Dinspre una din înălţimile pampasului a apărut ca din pământ un cal fără călăreţ în faţa lor. Era un lucru cunoscut că mustangii izolaţi nu se întâlnesc de obicei.

— Ei drace, acesta şi-a azvârlit călăreţul din şa! a strigat Adam.

— Ba nu! a exclamat Leonor.

Şi aşa era! Pe spatele calului zăcea întins sau culcat un om. Mai mult n-au putut să vadă şi nici timp n-au avut pentru asta. Calul, un animal frumos şi puternic, voia să traverseze şoseaua, a şovăit la vederea monstrului metalic, nemaiştiind ce să facă.

Să o ia înainte sau înapoi şi până la urmă s-a hotărât, dispărând în goană după ultimul deal.

Dar o singură privire fusese de ajuns. O astfel de privelişte, cu un om lungit de-a curmezişul spinării calului, era din cale afară de neobişnuită.

Dar o singură privire fusese de ajuns. O astfel de privelişte cu un om lungit de-a curmezişul spinării calului era din cale afară de neobişnuită.

— Un Mazepa! a strigat Leonor, după care curând automobilul de pe şosea a luat-o în direcţia colinei după care dispăruse animalul.

— Ce, ce? a întrebat la rândul lui Adam uimit peste măsură.

Leonor însă nu i-a dat nici un răspuns deocamdată, ci s-a mărginit să conducă cu viteză pe Maximus în direcţia colinei.

Şi din nou a apărut roibul. Automobilul era aproape ca să dea peste el. Calul se oprise în dosul culmei şi simţindu-se singuratic, s-a apucat de păscut.

Acum însă a făcut un salt uimitor, gonind de acolo cât îl ţineau puterile, dar de-acum văzuseră totul.

Omul de pe spatele calului era un bărbos, pe jumătate gol, legat cu funii pe spatele animalului, cu faţa în sus, ceea ce, din cauza soarelui arzător, părea să-i producă chinuri înfiorătoare. Acum a reuşit şi acesta să vadă automobilul. S-a auzit chiar strigătul său nedesluşit.

Leonor ştia însă prea bine ce era de făcut. Mai întâi a frânat şi întrucât Adam nu protestase, însemna că era de acord cu această manevră. Adam a trebuit să domolească mai întâi calul. De scăpat, nu le putea scăpa, totul depindea de cum vor reuşi să captureze calul fără a-i dăuna ciudatului călăreţ. Au văzut din depărtare cum acesta îşi continua goana. Pe care o transformase în trap, după care încetinind treptat. A început să pască. Omului îi fuseseră legate fără îndoială şi mâinile. Altfel ar fi făcut semne.

— Un Mazepa! Un Mazepa al pampasului i-a repetat Leonor.

— Hei, hei, a început Adam să se pronunţe. Am mai auzit poveşti dintr-astea cu indieni şi cu un gen aparte de centauri, jumătate cal, jumătate om, apărând nu se ştie de unde ca să sperie copii.

— Ei, da, acesta este un Mazepa!

— Nu. Nu, nu cred că se numeşte aşa, cel puţin în folclorul indienilor.

— N-aţi auzit de numele acesta?

— Eu, nu. Niciodată.

— Acesta a fost un vestit căpitan sau hatman de cazaci din secolul al optsprezecelea. Comisese pare-se un păcat împotriva soţiei unui bogătaş şi de aceea a fost legat pe spinarea unui cal, căruia i s-a dat drumul mai apoi în stepă. Această povestire, hai să-i spunem legendă şi-a schimbau conţinutul de mai multe ori, astfel că are mai multe variante.

— Vorbiţi despre o legendă? Acesta al nostru de colo nu are nimic de-a face cu o legendă, e un om în carne şi în oase ca şi noi. Ce-o fi înfăptuit oare de l-au pedepsit astfel?

— Să fi înfăptuit? Cine?

— Păi bărbatul şi femeia!

— Nu înţeleg nimic!

— Păi, erau doi! O femeie şi un bărbat şi o femeie legaţi împreună.

— Pedeapsa a constat că a fost singur legat de spinarea calului, cel puţin aşa circulă peste tot legenda.

— Ei, da, legenda dumneavoastră! Numai că aici mai era şi o femeiuşcă roşie, de indian, legată pe spatele animalului. Şi după câte mi-am dat seama, aceasta era deja omorâtă, aşa încât celălalt trebuia să se înfrupte din cadavru dacă i-ar fi fost foame. Asta este ceva de groază! Da, încep să o cred şi eu.

— Dar mai întâi ar trebui să capturăm calul.

— Ei, pe dracu! Să ne ţinem de coada calului, asta ne-ar mai lipsi!

— Bun, Green, cum puteţi face glume într-o astfel de situaţie oribilă?

— Dar nu fac glume deloc! Vorbesc cât se poate de serios. Vă mai amintiţi povestea cu culanul?

— Dacă mi-o amintesc? Ba bine că nu!

— Privind în urmă, cum aţi reuşit manevra, pentru că mi-a venit o idee. Cum de aţi izbutit să coborâţi de pe spinarea roibului sălbatic siberian, fără să vă frângeţi nici un oscior? Georg voia să-l prindă cu un lassou, pentru a-i domoli treptat viteza. Desigur că nu vom presăra coada calului cu sare pentru a-l frâna, dar putem reuşi cu totul altceva. Ce ar fi să-i aruncăm în faţă, peste nările sale proeminente ceva mai bun decât sarea?

— La ce vă gândiţi, Mister Green?

— Ce este mai bun decât sarea, Miss Morris?

— Mai bun decât sarea şi mai am încă destulă cantitate?

— La ce vă referiţi?

— Tabac! Pur şi simplu tabacul de prizat!

— Adam, o, Adam, eşti în toate minţile?

— Lăsaţi pe mine şi am să v-o dovedesc.

Copleşită, Leonor l-a privit cu ochii mari:

— Credeţi că… va ţine?

— Ei, nu ştiu. Dar va trebui să încercăm, nu?

— Ce idee nebunească.

— Şi asta pe de-a întregul a mea!

— Vreţi să spuneţi că…

— O altă variantă ar fi să trageţi, să nimeriţi calul.

— Cu carabina pneumatică?

— Sau cu un tun, cu ce se poate.

— Bine, dar atunci când animalul se va prăbuşi poate să-l strivească sub el pe bietul om.

— Ei, dacă e un cal de treabă, n-are să facă asta, nu sunteţi de aceeaşi părere?

Până la urmă, din conversaţia asta tot a ieşit ceva bun. Adam a renunţat să mai folosească tabacul şi şi-a adus aminte că mai avea în automobil ceva din praful de adormit, pe care-l folosise odată în munţi, când cu şeful bandiţilor ce voiau să-i jefuiască, plătind o mare sumă de răscumpărare. Cu acest praf puteau fi încărcate două tuburi de cartuş, ce urmau să fie trase asupra calului.

Unul dintre acestea urma să fie expediat cu carabina cu aer comprimat de către Leonor şi celălalt cu tunul pneumatic chiar de către Adam. Trebuiau numai să aştepte un moment favorabil.

Calul păştea între timp la o distanţă asigurătoare de vreo jumătate de kilometru, privind doar din când în când înspre automobilul care staţiona mai încolo. Acest lucru dovedea că nu era totuşi un cal sălbatic, altfel s-ar fi făcut foc şi pară ca să scape de sarcina-i neplăcută din spinare, cabrându-se şi valsând de colo până colo.

Cei ce-l legaseră s-or fi gândit fără îndoială la toate aceste aspecte, în funcţie de ce-şi doreau să se întâmple cu condamnatul, dacă fusese totuşi aici vorba de vreun act de răzbunare.

Tuburile încă nu fuseseră pregătite, pe când Adam s-a oprit brusc din munca sa.

— Ei, Miss Morris, dacă totul nu este decât o înscenare menită să ne prindă în capcană?

— Ce fel de capcană?

— O capcană pe care un porc… hm… un ticălos ne-ar fi putut-o întinde.

— Este greu de presupus.

— Ei, nu! Parcă n-am fi fost păcăliţi suficient cu de-alde astea! Şi poate că cel angajat să o facă nici nu bănuieşte despre ce este vorba. Gândiţi-vă la negrul acela din caravana de sclavi.

— Aceea a fost cu totul altceva. Din cauza noastră să fi legat

cineva un cal? Neîncrederea pe care o manifestaţi depăşeşte orice limită. Mai bine asiguraţi-vă că veţi fi gata cu pregătirile. Cât de mult timp poate suporta acest nefericit în situaţia sa. Câte trebuie să fi îndurat până acum!

Tuburile au fost până la urmă pregătite, Acum şi tunul era încărcat. Nu trebuia să încerce să se apropie mai mult de cal, cinci sute de metri nu însemna nimic pentru performanţele armelor cu care era dotat Maximus.

— Gata! a comandat Adam, după ce a măsurat distanţa până la o precizie de un metru, acolo în tumul blindat. Chiar atunci calul care păştea şi-a ridicat capul privind în direcţia automobilului, pe care nu-l scăpa deloc din ochi.

— Foc!

Două jerbe galbene au vâjâit prin aer, contopindu-se curând într-una singură şi în momentul următor capul animalului a fost învăluit într-un nor gălbui de pulbere. Concomitent, unul dintre cei doi lucrători şi părăsise automobilul şi Leonor s-a grăbit să-l înlocuiască la volan. Pe când Maximus se apropia, calul s-a prăbuşit, nu însă pe vreuna din părţi, ci în genunchi, după care s-a aşezat pe pântece şi-a întins capul înainte şi a rămas nemişcat. Ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplase. Aşa cum fusese prevăzut.

Leonor a sărit îndată afară cu un cuţit în mână. Omul fusese legat groaznic de strâns, cu nişte funii confecţionate din zdrenţe, iar corpul îi era gol. Au fost repede tăiate cele câteva fâşii, eliberându-l complet.

Aveau în faţa lor un spaniol, oricum, un alb bărbos, cu chipul de culoarea unui mulatru, pielea corpului fiind înroşită toată, dar numai în partea unde fusese în contact cu razele soarelui. În rest, totul era acoperit de băşici. Dar acolo unde fâşiile reuşiseră să-l protejeze de arsuri, pielea era albă.

Ce spunea sau bolborosea acesta nu ştia nimeni. Era doar un horcăit neinteligibil, doar un singur cuvânt părea clar din tot noianul acesta, cuvântul „apă, apă!”

Adam i-a aruncat o haină peste trup, apoi l-au transportat cu ajutorul celor doi muncitori în interiorul blindatului..

După ce cel eliberat a sorbit cu o lăcomie fără de margini o găleată întreagă de apă, a căzut într-un somn adânc. Sau poate un leşin.

— Ei, mai sunteţi de părere că cineva ar recurge la astfel de stratageme numai ca să intre în legătură cu noi! a întrebat

Leonor.

Adam a ridicat sceptic din umeri.

— Pentru câteva sute de milioane de dolari, omul este în stare de multe.

— O să ne convingem curând despre ce este vorba.

— Bine. Între timp voi încerca să-i readuc la viaţă calul, ţinându-i sub nas o sticluţă de apă de colonie.

— Aşa să faceţi! Când calul şi călăreţul îşi vor fi revenit cu desăvârşire, ne putem despărţi de dânşii.

Calul îşi pierduse şi el cunoştinţa, dar şi-a revenit curând. Între timp au avut de grijă să-i îndepărteze legăturile înainte de a se putea ridica el singur în picioare.

Încă înainte de a se întâmpla asta, călăreţul şi-a revenit şi el în fire. S-a uitat în jur cu privirea rătăcită. A cerut din nou apă. A mâncat chiar ceva, a tras o duşcă dintr-o sticlă de rom şi apoi a devenit suficient de liber în mişcări şi de clar în cuvinte, putând să vorbească el însuşi despre sine într-o engleză curentă.

Diaz, acesta era numele său, fusese iniţial angajat ca gaucho, până ce, aşa cum se întâmplă adesea şi în America, prin căsătorie cu una din multele femei roşii dintr-un trib de indieni, s-a stabilit acolo la arkletis, un trib din seminţia pencinencilor. Aşa a devenit el însuşi indian, deosebindu-se numai prin barba sa lungă. Alaltăieri, tribul său atacase una dintre cele mai singuratice estancia din regiune, ucisese, prădase şi luase femeile albe ca ostatice, ca şi pradă de război. Toate astea omul le povestea calm, chiar dacă el însuşi se făcuse părtaş la asta.

La moravurile care domneau aici în pampas, asta nu însemna mare lucru. Cine se stabileşte aici în singurătate, în pampas sau în junglă, trebuie să se aştepte oricând la una ca asta.

În ultima noapte, Diaz, faţa bărboasă, voia să elibereze şi să o răpească pe fata albă, fiica stăpânului estanciei, una dintre prizonierele de-acum ale tribului. Nu dintr-un sentiment de generozitate, nici pe departe.

Dacă nu se înţelege despre ce era vorba aici, atunci trebuie de spus că era socotit un act de trădare faţă de tovarăşii săi de până atunci, tot tribul de indieni.

Fata i-a promis aur şi oricum şi oricum, Diez se săturase de viaţa asta, în plus, îşi imaginase un altfel de viitor în faţă, alături de frumoasa fată prizonieră, pe care şeful tribului, de altminteri şi-o rezervase pentru sine. Totul a mers însă prost. Îndată după părăsirea taberei de indieni, au şi fost ajunşi din urmă. Fata a

fost dusă îndărăt, iar bărbosul trădător a fost adus în faţa judecăţii tribului său. Acesta a hotărât. Azi de dimineaţă vinovatul a fost legat de calul său, căruia i s-a aprins un şomoiog de iarbă uscată sub coadă, ceea ce l-a gonit departe în pampas. Ce a îndurat omul timp de vreo zece ore nu se poate descrie şi nu mai era nevoie să o facă, era de ajuns să-l priveşti pentru a-ţi imagina tot ce era mai rău.

Leonor l-a ascultat cu atenţie, fără a-i pune nici o întrebare, acelaşi lucru făcându-l şi Adam.

— Îngrozitor! a spus ea în cele din urmă. Ce fel de estancia a fost aceea jefuită?

— Aceea a lui senior Rodrigo.

— Unde se găseşte asta?

Da, era plasată într-o regiune foarte greu de descris.

— Unde mă găsesc eu acum? a întrebat rănitul.

— Foarte aproape de şoseaua care leagă Buenos Aires de Valdivia.

Omul acesta nici măcar nu auzise de Valdivia şi altele, iar ridicarea sau părăsirea unei tabere este întotdeauna un eveniment, despre care se vorbeşte înainte.

Dacă era aşa, atunci urmele lăsate apăreau cu atât mai vizibile.

— Cât de puternic este acest trib?

— Numai aproape două sute de războinici. Nu cumva vreţi să eliberaţi prizonierele?

Era de la sine înţeles că tocmai asta intenţiona Leonor. Gauchoul putea doar să constate privind în interiorul automobilului, cu înzestrarea acestuia cu armele şi blindajul autovehiculului, pentru a-şi da seama că acesta însemna o ciudată, o adevărată citadelă, ce putea face faţă cu brio unui asemenea trib, căruia îi aparţinea el însuşi. Şi acest gaucho a început să fie molipsit el însuşi de dorinţa de răzbunare. Şi de aceea s-a declarat imediat de acord de a servi drept călăuză, lăsându-şi propriul său cal în plata Domnului.

— Ei, atunci ne-am pricopsit cu un nou pasager pe cap şi cu o nouă misiune, a fost de părere Adam, care a privit-o pe patroana şi stăpâna lui cu o mină întrebătoare. Parcă mai voise să adauge ceva dar până la urmă a renunţat la această întrebare, deşi Leonor ştia prea bine la ce s-ar fi referit.

Era vorba de un avertisment tăcut, pe care l-a citit Leonor în ochii meşterului Adam şi nu avea deloc pregătit pentru el un

răspuns.

CAP. XLIII

ÎN CELE DIN URMĂ ÎN CAPCANĂ

Cu o viteză de aproape o sută de kilometri pe oră, Maximus gonea peste pampasul ierbos. Dacă un cal galopând în plină viteză ar fi avut nevoie de şase ore pentru a-şi atinge ţelul, automobilului nu-i trebuiau decât două ore sau nici atât. Şi într-adevăr, nu s-au scurs bine cele două ore, că în depărtare au şi apărut ruinele oraşului părăsit.

Dar pe măsură ce s-au apropiat mai mult şi-au dat seama că povestea cu oraşul fusese mult exagerată, ori că cea mai mare parte a oraşului fusese în decursul timpului înghiţită de pământ şi făcută una cu acesta. Ceea ce se ivea acolo din verdele pampasului semăna mai mult cu resturile unei cetăţi mai vechi, dar de o dimensiune considerabil redusă.

Nu s-au gândit să alcătuiască un plan de război, ci numai să ajungă cât mai repede la faţa locului în proximitatea taberei indiene. Aceasta a fost şi părerea gauchoului, care nutrea acum un respect nemărginit, pentru viteza nemaivăzută a puternicului autovehicul.

— Am putea să mergem direct cu acest automobil chir până în apropiere taberei?

— Da, de ce să nu se poată! Oricum, o şosea largă duce chiar în inima cetăţii.

Leonor a ajuns totuşi la concluzia că indienii trebuiau să fi părăsit ruinele. Altfel ar fi trebuit să întâlnească măcar câţiva paznici.

Diaz însă a contrazis-o. Dacă indienii îşi puseseră oameni de pază, atunci aceştia rămâneau invizibili. Membrii tribului cu siguranţă că încă se mai aţineau pe acolo.

Pe de altă parte nici n-au avut posibilitatea de a se convinge temeinic despre existenţa sau inexistenţa paznicilor, de vreme ce automobilul gonea cu o astfel de viteză!

Gauchoul a făcut-o pe Leonor atentă, de ceea ce era convinsă şi ea, că intrarea pe care o alesese pentru a pătrunde între ruine părea destul de periculoasă. Zidurile erau îndeajuns de slăbite şi nu prea arătau de parcă automobilului i-ar reuşi până la urmă să se strecoare în interior printre ele.

— Ba da, încă mai putem merge puţin, îi tot asigura Adam.

— Diaz, drept înainte?

— Drept înainte, dar nu atât de repede! i-a prevenit gauchoul.

Automobilul şi-a redus în mod vizibil viteza şi în clipa următoare s-a găsit între zidurile ruinelor care încă mai stăteau în picioare, când... s-a auzit un uruit brusc, Maximus s-a aplecat câtva şi s-a oprit.

În ultimul moment Leonor a apăsat frâna de picior, dar... prea târziu. Maximus nu mai putea deloc înainta, iar prin crenelurile deschise nu se vedea altceva decât pereţi înnegriţi de pământ. Luaţi prin surprindere, Adam şi Leonor s-au privit îngroziţi reciproc.

— La naiba! Ne-am prăbuşit într-o groapă! a lăsat să-i scape gauchoului, nu mai puţin înspăimântat.

— Dar cine a săpat-o aici?

Întrebare zadarnică, întrucât gauchoul nu ştia nici el mai mult.

Au început să deschidă toate crenelurile cu care era prevăzut Maximus, doar, doar ar putea să-şi dea seama dacă peisajul era diferit într-o parte sau alta. Peste tot însă aceiaşi pereţi înnegriţi. Se putea presupune că automobilul se îngropase sub pământ până la turelă sau până la tumul de control şi mai exact, într-o astfel de groapă unde nu mai încăpea nici o manevră de ieşire. Pur şi simplu intrase într-o cutie, cel mult dacă le mai rămânea cu totul vreo jumătate de metru de spaţiu pentru o ipotetică manevră. Imediat după acest nefericit accident şi-au ciulit urechile pentru a încerca să distingă vreun zgomot sau altul. Nimic absolut. Domnea cea mai desăvârşită tăcere.

— Indienii nu se mai află printre ruine. La ce serveşte această groapă, în care am avut neşansa să nimerim?

— Ei, la ce serveşte? s-a auzit replica surprinzătoare a meşterului Adam. Fireşte, ca să ne prindă automobilul în capcană.

— Să ne prindă pe noi în capcană? Aveţi vreo dovadă în

această privinţă?

Bineînţeles că Adam nu a putut prezenta nuci o dovadă.. Acum că venise vorba la ce servise această groapă, răspunsul nu era tocmai greu de dat. Fusese vreo pivniţă a străvechii cetăţi, al cărei capac sau acoperiş nu rezistase greutăţii automobilului.

Adam însă şi aici îşi avea părerile sale:

— Pereţii acestei gropi nu sunt defel învechiţi. Ba chiar par proaspăt săpaţi şi chiar aş putea spune că se mai disting urmele lăsate de metalul hârleţelor..

Leonor s-a urcat repede în turnul blindat de deasupra. Era tocmai aşa cum bănuise şi de ce se temuse.

— De la Cakchagaba, înspre Ragna, a numit Leonor următoarele două estancias, după care s-a uitat pe hartă.

De-acum omul ştia pe deplin unde se află.

— În patru ore un călăreţ rapid poate ajunge acolo.

— Câţi prizonieri aţi luat?

— Vreo douăzeci.

— Numai femei?

— Numai femei.

— Nici un copil?

— Ce poţi face cu un copil?

— Aţi ucis pe toţi după jefuirea estanciei?

— Nu! Chiar aşa de rău nu este nici măcar Attavapo. Numai pe aceia care ne-au stat împotrivă.

— Cine este acest Attavapo?

— Căpetenia tribului arkletis.

— Care va fi soarta acestor femei prizoniere?

Leonor a întrebat, dar o ştia şi singură prea bine.

Erau socotite pradă de război şi împărţite printre războinici, care le schimbau apoi frăţeşte între ei.

Poate că ulterior, după ce se vor sătura de ele, vor fi cedate pentru o recompensă, dar mai era până se va ajunge acolo.

— Nu va avea loc o anchetă imediat, urmată de un mandat de arestare? a întrebat Leonor.

— De către cine? a întrebat ironic Diez.

Omul avea dreptate. Aceşti indieni sud-americani se puteau considera stăpâni absoluţi ai pampasului atâta vreme cât în oraşe şi în colonii nu erau îndeajuns de mulţi europeni înarmaţi.

Militarii nu se pot orienta în aceste spaţii vaste. Aşa cum nici europenii nu pot întreprinde nimic împotriva beduinilor africani ai deşerturilor.

Multe estancias trebuiau să plătească un tribut greu triburilor de indieni pentru a şi le face prietene şi a locui aici pe mai departe. Fiecare ranch sau estancia, aşa cum povestise mai târziu Diaz, primise câte un emisar al tribului arkletis cu cereri care nefiind satisfăcute atrăgeau răzbunarea acestora. În decursul acestui proces era de la sine înţeles că toate femeile vor fi luate prizoniere.

— Unde este tabăra tribului? a întrebat Leonor.

— Printre ruinele din Atzalan, a venit răspunsul. Despre aceste ruine Leonor nu auzise. Atzalan fusese odată un mare oraş, o colonie a vechilor peruani, asta înainte ca incaşii să-şi exercite domnia asupra lor.

— Cât de departe se află de aici?

— Şase ore.

— Adică şase ore de călărit pe spinarea unui cal?

Din păcate gauchoul nu cunoaşte alte metode de a aprecia distanţa.

— Aici s-au aşezat membrii tribului, cel puţim astă-noapte.

— Asta înseamnă că până mâine dimineaţă va rămânea acolo?

— Aşa va face.

— De unde ştii atât de exact asta?

Era vorba numai de o tabără temporară a tribului, în care se stabileau toate femeile şi copiii. Chiar şi la un trib de indieni se găsesc o grămadă de lucruri, orturi, cirezi de vite.

Chiar şi acest turn se găsea sub nivelul solului, sau cel puţin crenelul prin care putea privi în afară. Pentru a observa însă în jos, nu le permitea învelişul blindat al turnului. Numai sus de tot. În turn, a putut privi fata afară din groapă în acelaşi moment, silueta gauchoului a ţâşnit pe lângă ea, a împins capacul în afară, apoi scoţând un hohot de râs fierbinte, batjocoritor, a dispărut printre ruinele cetăţii.

— Trădare! a strigat Leonor, pricepând dintr-o dată întreaga cursă care li se întinsese. Însă ca fulgerul şi-a dus mâna la cingătoare, unde purta pistoalele ei cu gaze şi care acum. În mod inexplicabil... nu se mai găsea la locul său.

Adam s-a aşezat lângă ea în turn.

— Trădare! a repetat Leonor, ieşită din fire. Acest om ne-a ademenit în cursă.

— Şi eu m-am gândit tot timpul la asta, a replicat Adam abătut.

În ce o privea. Leonor, ea a vrut să se ridice şi să plece în

urmărirea trădătorului, când deodată s-a auzit un strigăt amenințător:

— Rămâneți acolo! Cine se cațără afară din groapa asta este copilul morții.

Pe unul din ziduri se afla cățărat un om, un fel de aventurier îndrăzneț cu cizme înalte și un uriaș sombrero. Cămașa sa de culoare roșie era tivită cu franjuri și modele, iar la brâul larg înțesat cu argint purta chiar un ceas de aur. În pumnu-i ridicat se distingea un revolver, comparabil cu un mic tun de mână.

Aceasta era o apariție impozantă, iar fața sa proaspăt bărbierită, cu excepția doar a barbișonului, părea prietenoasă, dacă ar fi lipsit zâmbetul batjocoritor de pe buzele sale.

— Vă rog, vă rog, nici o amenințare suspectă înainte de a ne fi înțeles cumva.

— Ce surpriză! Banditul californian în variantă argentiniană, a spus Adam sec și avea dreptate.

— Are numai o armă, un pistol! i-a șoptit Leonor.

Auzul fin al tâlharului a perceput totuși și aceste cuvinte.

— Vă rog, nu opuneți nici o rezistență, vă rog încă o dată! Nu v-ar fi de folos să mă împușcați. În spetele meu mai sunt încă două duzini care nu vă vor lăsa să ieșiți vii din această capcană.

Leonor și-a încrucișat sfidătoare brațele în jurul pieptului.

— Ce doriți de fapt de la noi?

— Automobilul dumneavoastră, Miss Morris, cu toate ce se găsește înăuntru.

— Și ce ne oferiți pentru asta?

— Dumneavoastră și însoțitorilor libertatea pentru fiecare, câte un cal bun ca să ajungă în următorul oraș. De aici vă puteți lua ce veți vrea, bani, sau altele, după dorință, cu excepția a ceea ce reprezintă în el însuși acest automobil.

— Deci vreți să intrați în posesia mașinii!

— Da și a celorlalte invenții.

— De aceea ne-ați ademenit încoace?

— Acesta a fost motivul.

— Așadar nu există nici un indian! a întrebat Leonor cuprinsă brusc de o bănuială.

— Nu, cel puțin nici un arkletis, așa cum ați crezut. De altfel, am chiar eu sub comanda mea câțiva indieni…

— Indienii din tribul arkletis n-au atacat așadar nici un ranch sau estancia?

— Nu știu de nici un astfel de atac, a zâmbit netulburat

banditul.

— Şi cine este Diaz, gauchoul?

— Face parte din oamenii mei.

— L-ai legat dumneata pe cal numai şi numai pentru a ne atrage pe noi în cursă?

— Pentru a ne urmări ţelurile noastre. Ştiam foarte bine ce drum o să urmaţi, aşa că am pregătit totul. Înainte de toate, această groapă-capcană. Am ales cu grijă acest loc, tocmai fiindcă bănuiam că veţi cădea în groapă. Între aceşti pereţi înguşti de pământ nu puteţi face nici o mişcare, nici din întâmplare şi nici cu intenţie, cum altfel ar fi stat lucrurile în câmp deschie, în pampas. Am acoperit totul cu un pod, nu cumva înainte de a sosi automobilul vostru, un călăreţ sau vehicul să cadă accidental înăuntru.

Adam ia dat fetei, parcă încremenită acolo, un picior pe dedesubt cu un semn menit să o facă atentă.

— Nu v-am spus eu?

— Şi atunci ţi-ai permis să-l legi pe acest om pe spinarea unui cal, mânându-l în pampas, numai ca acesta să ne ameţească cu povestea lui despre femeile răpite?

— Ah, nu! Altceva s-a petrecut aici. Noi am pregătit calul pentru această înscenare foarte aproape acolo după colină. Am aproximat când veţi sosi în zonă şi pentru noi, haiducii pampasului, nu are importanţă dacă e vorba de câteva zile, sau săptămâni, suntem învăţaţi să aşteptăm.

— Acum a fost găsit după vreo douăsprezece ore de rătăciri prin câmpie. Sau mă înşel eu.

— Exact. N-au trecut nici zece minute. De-abia după ce automobilul vostru a apărut în depărtare. A fost legat şi mânat înspre şosea!

— Dar era total epuizat!

— Chiar deloc.

— Nici măcar nu mai era în stare să vorbească.

— Totul a fost o prefăcătorie.

— Dar a leşinat!

— Şi de ce, mă rog, n-ar fi mimat şi leşinul?

— A băut o găleată întreagă de apă aproape dintr-o sorbitură.

— Un asemene gaucho poate bea chiar şi un butoiaş dacă-şi pune mintea, fie el umplut şi cu apă, a zâmbit bucuros banditul.

— Şi tot acest scenariu numai şi numai pentru a ne ademeni pe noi aici.

— Întocmai! Numai şi numai pentru asta. Era de la sine înţeles că Miss Leonor Morris nu avea să lase douăzeci de femei albe prizoniere în mâinile indienilor.

— Ticălosule! nu s-a mai putut stăpâni Leonor.

— Da, bunt un tâlhar al pampasului, poate că chiar aţi auzit de mine. Cât despre ticălos, sunt poate mai puţin decât alţi oameni care trăiesc onorabil în marile voastre oraşe.

Leonor şi-a revenit şi dorea să afle mai multe.

— Toate astea au fost ideea dumitale?

— Cel puţin totul a fost aranjat de către mine. Dacă zăceţi cu toţii aici în groapa asta fără putinţă de scăpare, e numai meritul şi munca mea.

— Dar adevăratul regizor nu eşti dumneata, nu-i aşa?

— Nu! Acţionez în numele altuia.

— Cine este acesta?

— Nu are nici o importanţă.

— Nu cumva faci totul pentru Arthur Deacon?

— Hm... de vreme ce aţi menţionat acest nume... ei bine, el este patronul meu, chiar dacă nu la modul direct. Am auzit numai întâmplător că acel care are întreaga responsabilitate a afacerii este acest domn.

— Deci din nou se face remarcat acest duh al răului! Şi ce misiune ai primit dumneata de la acest om? a căutat să afle Leonor mai departe.

— Să imobilizez automobilul, ca să nu mai poată ieşi, pentru a-şi continue călătoria.

— Aici, tocmai aici între ruine?

— Nu, nu chiar aici. Mi s-a sugerat o astfel de cursă, dar eram liber să aleg eu locul unde să se petreacă totul.

— Când ai primit această însărcinare?

— Alaltăieri a sosit emisarul acestui yankeu, care m-a găsit destul de repede.

Leonor a făcut în cap câteva calcule referitoare la timp. Totuşi, ceva nu se potrivea.

— Ştii că Buenos Aires a fost distrus printr-un incendiu?

— Buenos Aires? Nu ştiu nimic de toate astea.

Corect! Trimisul lui Deacon părăsise oraşul înaintea acelei catastrofe, această cursă fiind pregătită cu mult înainte, poate chiar pe timpul când automobilul era încă angajat în parcursul său transoceanic. Deacon alesese un drum mai scurt pentru a ajunge înaintea automobilului.

— Toate acestea nu mai au un rost acum.

— Cum aşa, nu?

— Întrucât eu deja am şi dat publicităţii secretul morisitului.

— Aţi făcut asta? Pe mine nu mă priveşte deloc. Eu mi-am îndeplinit misiunea şi acum o să-mi iau recompensa, altfel o să-l cunoască acel Arthur Deacon el însuşi pe Pampas Ned, acesta e numele meu şi o să afle că nu există colţ din lumea asta unde să se ascundă.

Leonor şi-a dat curând seama că nu mai avea rost să continue conversaţia pe modul cum i-a cedat secretul morisitului profesorului argentinian. Avea de-a face cu un bandit care voia să ajungă numai la bani, numai la câştigul său.

— Cât de mare e recompensa asta?

— Un sfert de milion de pesos!

— Asta nu-i deloc mult pentru realizarea unei sarcini atât de delicate.

— Este suficient pentru mine şi oamenii mei şi nu vă mai daţi osteneala să-mi schimbaţi intenţia. Dacă preiau o misiune, atunci eu ca om de onoare mă simt obligat să o duc până la capăt şi nu mă las mituit de o sumă mai mare.

În acel moment a apărut şi o a doua siluetă lângă şeful bandiţilor, una complet diferită, deşi îmbrăcată la fel de ţipător, dar cu o figură ce amintea de Iuda Iscarioteanul.

Avea şi acesta o bărbuţă de ţap pe faţa lui pistruiată şi un păr roşu.

— Ei, Miss Morris, nu puteţi să supralicitaţi nici cu un sfert de milion de dolari, a rânjit acesta.

Leonor nu avea nici o idee de unde apăruse şi această scârbă, brusc ca din senin. I se părea că l-ar fi cunoscut de undeva, deşi probabil că nu era cazul. Destul că ura sa s-a concentrat asupra acestui roşcat cu rânjetul său abject. Şi-a ieşit din fire că acest om îi cunoştea numele, socotind aceasta aproape o jignire personală.

În acest moment, Adam i-a vârât pe ascuns în mână pistolul ei gaze pe care-l ceruse şi omuleţul nu era acela care să uite. Chiar şi el şi-a procurat printr-unul din cei doi montori un pistol, iar manevra s-a putut produce pe neobservate, întrucât cea mai mare parte a celor doi era protejată de blindajul lui Maximus.

Leonor s-a străduit din răsputeri să se stăpânească, în ciuda acestor eforturi, mânia ei a ieşit la suprafaţă.

— Ah, dumneata probabil că eşti reprezentantul lui Mister

Deacon?

— Aţi ghicit, stimată domnişoară… ha, ha, ha!

— Prin urmare, ce fel de condiţii îmi propui?

— Condiţii? De fapt nici una. Automobilul rămâne aici şi voi toţi sunteţi prizonierii mei!… ha, ha, ha!

— Nu putem să ne retragem în pace?

— Nu, nu! Cu privire la acest subiect gentlemanul de aici a vorbit puţin cam în grabă. Sunteţi prinşi în capcană ca şi şobolanii şi veţi fi trataţi ca atare… ha, ha, ha!

— Vreţi să cunoaşteţi răspunsul meu cu privire la aceasta?

— Nu aştept nici un răspuns. Dacă Mister Deacon vine încoace şi este bine dispus, atunci poate că va scoate şoricelul din capcană chiar cu mâna lui… ha, ha, ha! Şi ce îi va face dragii lui…

— Mizerabile!

Mâna înarmată a lui Leonor ţâşnise deja înainte. S-a auzit un scurt vâjâit şi cu un strigăt înfiorător de durere, sau poate mai degrabă un urlet. Cel ce i se asemăna lui Iuda Iscarioteanul s-a prăbuşit pe spate de pe zidul pe care se căţărase.

A fost norocul lui Leonor că celălalt individ, care-şi trăsese imediat revolverul, n-a nimerit cu gloanţele decât în blindaj. De altfel, Adam a tras-o imediat pe Leonor în jos, prevăzând parcă reacţia banditului.

Ploaia de gloanţe care a urmat n-au avut urmarea decât că ricoşau în toate direcţiile. Înainte de a reuşi banditul să-şi reîncarce arma, Leonor apăsase pe una dintre pârghii, trăgând complet blindajul, Acum mai era nevoie să tragă şi crenelurile şi întreaga carapace de broască ţestoasă a lui Maximus era pregătită să-i apere.

— De ce aţi făcut asta, Miss Leonor? Să-l împuşti aşa direct pe individul acela?

— Adam a spus-o oarecum pe un ton reprobator pe când se afla pe coridor.

Cum de a procedat aşa, nu-şi dădea seama nici ea. Au fost suficiente câteva secunde în care-şi pierduse controlul.

Din nou s-a auzit de afară zgomotul provocat de salvele gloanţelor trase, care ricoşau pe blindajul de oţel.

— N-am putut să mă stăpânesc! Pur şi simplu. Am procedat instinctiv când am văzut chipul acestui iuda, a izbutit fata să ofere o explicaţie, de-abia potolindu-şi bătăile inimii.

— Ei, la urma urmei poate că şi eu aş fi făcut la fel, a spus

Adam pe un alt ton decât înainte. Mă tem numai că individul nu-i chiar mort, l-aţi lovit numai în umăr, l-am văzut cu s-a prins de braţ şi dacă zidul nu e suficient de înalt, poate n-a izbutit nici să-şi frângă nici gâtul după căzătură.

Răcnetele şi înjurăturile încetaseră în cele din urmă, chiar şi salvele, dar acum se auzeau pumnii izbindu-se de blindaj, sau chiar vreo ploaie de bolovani, întrucât se distingea rezonanţa metalului.

— Să-i lăsăm pe aceşti oameni să-l demoleze pe Maximus?

— Nu, declaraţia de război a fost dată. Acum nu ne rămâne decât o luptă pe viaţă şi pe moarte!

I-au înarmat cu puşti şi pistoale şi pe cei doi muncitori, după care s-au urcat din nou în turn, deschizând patru creneluri concomitent, prin care şi-au putut vedea totuşi adversarii. O scurtă comandă, după care s-au şi văzut, dar mai curând s-au auzit urmările prin strigătele de furie ale acelora atinşi de gloanţe..

Din nou s-a lăsat tăcerea, întrucât acolo afară se ţinea probabil vrun sfat de război şi acelaşi lucru avea loc şi în automobil.

— Adam, crezi cumva că e cu putinţă să mai ieşim odată pe cont propriu din groapa asta?

Meşterul Adam şi-a mişcat craniul său pe jumătate artificial, din fildeş, încolo şi încoace, s-a uitat peste tot prin creneluri. A încercat să mişte automobilul în toate direcţiile şi nereuşind, a ridicat numai din umeri, după care a spus:

— Nu, părerea mea este că nu putem ieşi de aici.

În ce o privea pe Leonor, acest adevăr proclamat de către Adam n-a făcut prea mare impresie.

— N-am putea să-l demontăm pe Maximus şi în acest mod să ieşim afară?

— De aici de jos, nici asta nu o putem face, asta o ştiţi şi dumneavoastră, ca să nu mai pun la socoteală că bandiţii vor trage asupra noastră.

— Bine, bine!

— Ei, Mister Green, îmi cunoaşteţi decizia?

— Am vorbit destul de mult despre asta.

— Înainte ca automobilul, ca să nu mai spun de mine însumi, să cadă în mâinile acestor oameni, am să-l arunc în aer! Ştiţi asta?

— Bineînţeles!

— Împreună cu mine!

— Ştiu şi asta.

— Iar dumneavoastră... dumneavoastră...

— Cât despre mine, vă voi împărtăşi soarta. Nu-i nevoie să mai discutăm de asta, doar totul este de la sine înţeles.

— Iar Charley şi Tom?

— N-are rost să-i mai întrebăm şi pe ei. Dacă noi sărim în aer, vor sări şi ei. Să sperăm că asta nu se va întâmpla decât abia poimâine.

— De ce de-abia poimâine?

— Pentru simplul motiv că poimâine voi împlini cincizeci de ani şi sper să ajung să-i aniversez.

— Cât despre mine, aş vrea să-mi vând cât mai scump viaţa.

— Asta doresc şi eu.

— Nu se poate veni de hac de aici de jos cât mai multor bandiţi?

— Ei, cum să nu! Putem provoca un măcel înjur prin autodistrugerea noastră.

— Dar înainte de asta?

— Şi atunci.

— Cu adevărat?

— Atunci, asta trebuie să se întâmple acum, imediat!

Toţi cei patru camarazi s-au pus de îndată pe lucru, trebuiau numai să umble la mecanismul de deşurubare a mecanismului blindat, folosindu-se de un cârlig cu crestături cremalieră. Totul s-a dus la capăt într-un sfert de oră şi turnul a fost înălţat ceva mai sus.

În timpul acesta, afară domnea liniştea, dar ce linişte suspectă, care a fost tulburată de o nouă izbucnire de strigăte furioase când turnul automobilului s-a ridicat cu jumătate de metru mai sus.. Acest potop de răcnete înfuriate a avut acum un efect stimulant pentru pasagerii lui Maximus, care şi-au văzut răsplătite eforturile.

Crenelurile au fost din nou deschis şi cu aceasta a crescut şi pericolul, întrucât n-ar fi fost exclus ca unele din gloanţele bine ţintite să intre pe această cale şi în interiorul automobilului.

Dacă însă se gândeau să preia ofensiva, atunci trebuia să-şi asume şi anumite riscuri.

De altfel, nici nu era necesar să stea tot timpul în faţa crenelurilor expunându-se, ci puteau să tragă în bandiţi doar la anumite intervale. Pentru a face asta aveau destule ocazii.

Un om a căzut lovit de gloanţele lui Leonor, urmat de un al doilea, nimerit de către Adam. Imediat, o nouă salvă de gloanţe s-a lovit de blindaj. Atunci însă tunul şi-a spus şi el cuvântul, un întreg şir de bandiţi a căzut la pământ, iar după un nou cor de înjurături şi strigăte de mânie, liniştea s-a aşternut iarăşi.

Au mai apucat să vadă un călăreţ apărând dinspre răsărit, după care s-a lăsat noaptea, o noapte care nu era menită să aducă lucruri noi.

Pentru a o face pe scurt, după patru zile totul rămăsese la fel. Adversarii nu mai întreprindeau nimic împotriva automobilului, dar existau toate motivele să li se simtă prezenţa.

Din când în când apărea câte un călăreţ, pentru a dispărea din nou, apoi, după un anumit interval de timp se reîntorcea.

Cât despre cei asediaţi, păreau să fie bine aprovizionaţi cu de toate. În automobil nimeni nu resimţea nici o lipsă. Aveau apă din belşug. Se putea pregăti mâncarea, prăji friptura. Însă... Ce se va întâmpla mai pe urmă?

— Adam, mă gândesc să scurtăm această perioadă de asediu noi înşine.

— Cred că mai există un mod de a ieşi din capcană, a fost de părere Adam, după ce îndepărtase puţin capacul turnului, prin care puteau examina bolta întunecată.

— Cum? Mai nutriţi speranţe? a sărit în sus Leonor.

— Dacă ne apucă aici sezonul ploios şi groapa asta se umple cu apă, am putea să înotăm afară cu siguranţă.

Fireşte, în teorie suna totul bine, nu se puteau bizui totuşi pe o asemenea variantă.

În după-amiaza aceleiaşi zile au văzut din nou un călăreţ venind dinspre răsărit în direcţia ruinelor.

— Se pere că a adus provizii, sau cine ştie, poate muniţie cu care să ne arunce în aer.

Asta nu era chiar atât de uşor de realizat Acei călăreţi care veneau şi plecau ştiau prea bine până la ce depărtare poate bate un tun pneumatic, aşa că se aţineau departe de raza lui.

Când nu mai era mult până să se întunece, a apărut din nou Pampas Ned pe una dintre ruinele înconjurătoare cu un braţ legat, în timp ce cu celălalt agita un prosop alb, semn că voia să parlamenteze.

— Un sol de pace!

Da, voia să negocieze şi de aceea îşi făcuse apariţia.

— Sper că nu veţi trage asupra mea!

— Dacă eşti paşnic, vom fi şi noi la fel, i-a dat replica Leonor printr-unul dintre creneluri.

— Vreţi să vă predaţi?

— Nici nu ne gândim.

— Mai degrabă sau mai târziu, proviziile voastre de hrană şi apă se vor termina.

— Va trebui să aşteptaţi foarte mult.

— Bine, vom aştepta. Gândiţi-vă numai, apelaţi la raţiune. Vă putem înfometa şi nu aveţi de unde aştepta ajutoare.

— Am ştiut şi până acum să ne apărăm singuri.

— Asta vreţi să faceţi? Atunci va trebui să apelez la alte mijloace.

— La care, de exemplu?

— Între timp instrucţiunile care mi s-au transmis s-au schimbat. Nu mai e cazul ca automobilul să-l mai iau în posesia mea, asta s-a şi întâmplat acum, ci să-l distrug.

— De unde aţi primit aceste instrucţiuni?

— Nu are importanţă.

— De la acelaşi Mister Deacon?

— Poate, poate că nu! Mi s-au şi plătit cei două sute cincizeci de pesos, cu însărcinarea să vă distrug cu totul.

— Atunci fă-o dacă poţi!

— Se înţelege că o pot face. Tocmai am primit o bombă cu dinamită Este îndeajuns să o arunc în groapă şi automobilul dispare, înţelegeţi!

Leonor a tresărit. Îşi vedea sfârşitul aproape. Era pregătită pentru asta, dar principiul „ochi pentru ochi” însemna aici ceva deosebit pentru ea.

— Fă-o atunci! a repetat ea rece.

— Voi face, fireşte, trebuie să o fac, dar nu sunt chiar atât de turbat, cum poate presupuneţi. Nu prea mă interesează moartea dumneavoastră. De aceea, vă garantez tuturor viaţa şi libertatea.

— Celălalt om, cel cu mutra lui de Iudă mi-a spus cu totul altceva.

— A vorbit fără ştiinţa şi fără voia mea. Nu mi-aţi lăsat deloc timp pentru a-i pedepsi minciunile.

— Acel om voia să ne împuşte.

— Acum este mort.

— Mort?

— Din cauza rănii pe care i-aţi provocat-o.

— Cu atât mai bine.

— Aşadar, vă învoiţi cu condiţiile mele?

— Nu!

— Nu?

— Dumitale îţi acord prezumţia de nevinovăţie. Deci te cred. Dar... eu voi pieri împreună cu automobilul meu şi tot aşa gândesc şi camarazii mei.

— Este acesta ultimul dumneavoastră cuvânt?

— Ultimul meu cuvânt!

— Atunci nu pot să vă ajut. Nu mă mai simt responsabil pentru moartea dumneavoastră. Cu toate acestea, vă mai acord timp de gândire până azi la miezul nopţii. Aveţi un ceas?

— Da.

Banditul şi-a arătat fălos ceasul lui de aur, pe care cu siguranţă nu şi-l cumpărase din vreun magazin.

— Este exact ora... ora şase şi opt minute. Atâta arată şi ceasul dumneavoastră?

— Exact atâta. Ai un ceas precis ca un cronometru.

(Urmăriţi continuarea în broşura nr. 18).

CUPRINS

CAP. XLI *DEZVĂLUIREA TAINEI*.....3
CAP. XLII *UN MAZEPA AL PAMPASULUI*.....4
CAP. XLIII *ÎN CELE DIN URMĂ ÎN CAPCANĂ*.....14
CUPRINS.....28

SALVATORII INDIENI AI PAMPASULUI

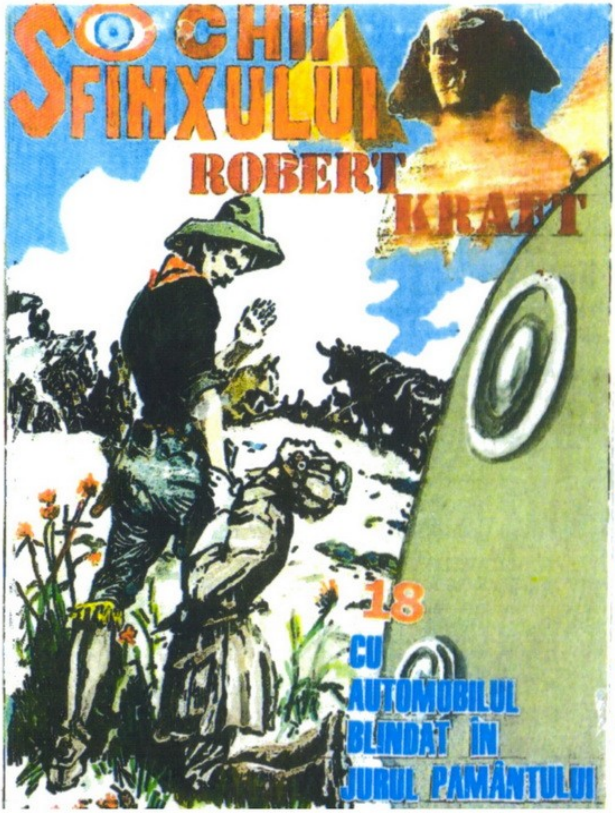

Salvarea a venit în miez de noapte. Oluptă sângeroasă, însoțită de urletele bandiților şi strigătele victorioase ale războinicilor. Adevăratul salvator era „mortul" Hartung ...